

ΕΡΡΙΚΟΥ ΑΝΤ. ΣΚΑΣΣΗ

Μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ὁμοτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΙΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ *

beo)). μετ' ἀπρμφ. προτάσεως: *adiuvat* (sc. *pater phalangiorum*) *incubare* (βοηθεῖ [ὁ πατήρ τῶν φαλαγγίων, εἴδους ἀράχνης] εἰς τὴν ἐπώασιν) Plin. 11,85. — Μετὰ διπλῆς αἰτ.: Ter. Haut. 982. Cic. Verr. 1,83. Caes. civ. 1,69. — Ἀπροσ.: *adiuvant*: in re malā (ἐν δυσκόλῳ περιστάσει, ἐν ἀτυχίᾳ) *animo si bono utare* (= *utaris*) *adiuvat* (καλόν, ὀφείμιμον εἶναι, λυσιτελεῖ ἐὰν δεξιῆς ἡρεμίαν ψυχῆς, ψυχικὴν ἡρεμίαν) Plaut. Capt. 202 (πρβλ. *αὐτ.* Pseud. 452). *nihil... adiuvat procedere et progredi in virtute quo...* Cic. fin. 4,64. *quam ad spem multum eos adiuwabat quod Liger ex nivibus creverat* (εἰς τὸ ἔχειν αὐτοὺς τὴν ἐλπίδα ταύτην πολὺ συνέβαλλε, συνέτεινε τὸ ὅτι ὁ Λίγηρ...) Caes. g. 7, 55,10.

→ *adiuero* (= *adiuvero* τετελ. μ.) Enn. ann. 386 (π. Cic. Cato 1,1). *adiūerit* (= *adiuverit*) Plaut. Rud. 305. Ter. Phorm. 537. *adiuvātūrus* Petr. 18,3. *adiūtūrus* Ter. Andr.

522. Cic. Balb. 18. b. Afr. 25,4. Liv. 34,37,5.

adl... i. all...

Admagnetobriga, ae, θ. (*a.l.* *Magedobriga*), Ἀμαγετόβρια (Πλαν.), πόλις τῶν Κελτῶν ἐν Ἀλσατίᾳ (πιθ. ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ *Schlestadt*) ἔνθα ὁ Ἀριόβιστος (60/61 π.Χ.) ἐνίκησε τοὺς Αἰδούους Caes. g. 1,31,12. **ἀ.λ.**

ad - matūro, 1 ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω, *defectio* (ἡ ἀποστασία) *civitatatis admaturatur* *Caes. g. 7,54,2 (*a.l.* *maturari*) **ἀ.λ.**

ad - mētiōr, *mēnsus sum* 4 (ἐπι-)προσμετρῶ. *vinum (καλομετρῶ, καλοζυγίζω)* Cato agr. 154. *coge ut ad aquam* (εἰς τὸν λιμένα τῆς παραδόσεως) *tibi. id quod summi iuris est, frumentum Hennenses admetiantur* (δὸς διαταγὴν οἱ Η. νὰ... τοῦθ' ὅπερ εἶναι τὸ μέγιστον δίκαιον ὃ δύνασαι νὰ ἀπαιτήσης) Cic. Verr. 3,192 (ἄλλοι *codd.* *metiantur*). *frumentum militi admetiri* Liv. 35, 49,10. *gratuītum frumentum copis eius* (τοῦ Ἡφαιστίωνος) *admen-*

* Ἐκ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἔτους 1962-1963, σελ. 489-518.

sus Curt. 8,12,6. frumentum... in annonae difficultatibus (ἐν ὥρᾳ σιτοδείας) saepe levissimo (ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς) interdum nullo pretio (ἐντελῶς δωρεάν) viritum admen-sus est Suet. Aug. 41,5.

Admētus, ἱ, ἄ. Ἀδμητος. 1. μυθολογούμενος βασιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, σύζυγος τῆς Ἀλκίηστιδος θυγατρὸς τοῦ Πελίου. Val. Max 4,6,1. Ovid. ars 2,239. Tib. 2,3,11. vetus Admeti socer (ὁ Πελίας) Ovid. Ib. 442. VF κ.ἄ. 2. βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν τῆς Ἡπείρου ξενίσας τὸν ἐξόριστον Θεμιστοκλέα Nep. Them. 8,3.

ad - migro 1 (μετοικῶ) *μτφρ.* ἔρχομαι νὰ εὗρω (νὰ ἐνωθῶ), προστίθεμαι. ad paupertatem si admigrant (= accedunt) infamiae, gravior paupertas fit (ἐὰν εἰς τὴν πτωχείαν προστίθεται ἡ [παντὸς εἶδους] κακοφημίᾳ...) Plaut. Pers. 347. 2. *εἶδ.* (μτγν.) μετοικῶ. Lex. Sal. 45,3.

adminiculātor, (ὄρις), ἄ. (adminiculo), συμβοηθός, συνεργάτης = administer, adiutor. eo (sc. Tiro-ne) adminiculatore usus est Cicero Gell. 6,3,8. &λ.

adminiculātus, 3 PAdi. μ.Σ. memoria -ior (μνήμη κάλλιον ἡδραιωμένη, μνήμη ἀσφαλεστέρα) Gell. praef. 16 (πρβλ. Macr. sat. pr. 1,11).

adminiculo 1 (*denom.* adminiculum). 1. *t.t.* γεωργ.: ὑπερεῖδω, ὑποστηρίζω. α) ἀπολ.: Cic. fin. 5, 39. β) κυρ. μετ' αἰτ.: vineam (arbusculam, vitem) Co. vites Plin. 14,13. 2. *μτφρ.* ἐπαμύνω, (ἐπι)βοη-

θῶ. Varr. Men. 105. Gell. 2,30,6. partes orationis appellandi (= δνόματα), dicendi (= ῥήματα), adminiculandi (= ἐπιρροήματα), iungendi (σύνδεσμοι) Varr. 1. 8,44.

adminiculum, ἱ, οὖ. (ἐτυμολ. σκοτεινὴ), στήριγμα, ἔρεισμα. 1. (ὑπο)στήριγμα φυτῶν (χάραξ, χάρακιον, [κλάδος εὐθὺς]) Cic. nat. d. 2, 120. Cato 53. Sen. clem. 2,7,4 κ.ἄ. Col. 4,33,4 (συν. pālus). 4,12,1 κ.ἄ. Plin. 17,173. 215 κ.ἄ. Curt. 7,3,17. 8,4,7 (συν. suffugium καταφύγιον). adminiculum orare (ζητῶ βοήθειαν, συνών. praesidium petere) Tac. ann. 14,54,3. — Ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων: adminicula gubernandi (ὁ οἶαξ, τὸ πηδάλιον νεὸς) Plin. 7,209. 2. *μτφρ.* βοήθημα, βοήθεια, ἐπικουρία. adminiculum eis danunt (= dant) ...aliquem cognatum suum Plaut. Most. 129. -cula hominum (δηλ. servi bo-ves instrumenta) Varr. r. 1,17,2. Cic. Lae. 88. Liv. 6,1,4. 10,22,2. Tac. ann. 12,5,4. dial. 2,6. Sen. benef. 4,18,3. dial. 12,18,1. Sen. contr. 7,1,2 κ.ἄ. Colum. 1,1,17. Plin. ep. 4,21,3. Gell. 7,2,8 (Amm. 28,1,4). Πρβλ. κ. hanc partem relictam explebimus nullis -culis (ἀνευ βοηθείας τινος παρ' ἄλλου) sed ut dicitur Marte nostro (ἀλλὰ ταῖς ἰδίαις ἐμοῦ, τὸ δὴ λεγόμενον, δυνάμεσι) Cic. off. 3,34. 3. τὰ ἐπικουρικά στρατεύματα, αἱ ἐπικουρίαί = copiae auxiliares, auxilia. nationum confinium adminicula... ductans Amm. 29,5,14. -cula perdere αὐτ. 21,12,21.

administer, strī, ἄ. (ὀπισθοδρ. παραγ. ἐκ τοῦ administrare, § 76).

1. βοηθός, διάκονος (ὑπηρετής) = *fa-mulus*. Varr. l. 7,34. Cic. leg. 3,43. Caes. g. 6,16,2. Sall. Iug. 74,1. 76,3 (ἐπὶ στρατιωτῶν ἐργαζομένων), ἰδιωτ. ὑπηρετής, ἐργάτης Cic. Att. 4,4^b,1 (πρβλ. κ. Gell. 6,3,8 [i. *ad-miniculator*]). — Ἐπὶ θεοῦ: *Mer-curius inter deos administer* (πρβλ. διάκονος Αἰσχ. Προμ. 942) ac *nun-tius aestimatur* Macr. s. 1,19,11. 2. (ἐπὶ κακῆς ἐννοίας), συνεργός, συμ-πράκτωρ, ἐκτελεστής (= *socius, sa-telles*), *alicuius*: Cic. Cluent. 61. Quinct. 80. *alicuius rei*: cupidita-tum (*rerum huiusce modi, rapina-rum, libidinis*) *Ci. consiliorum* Cic. Flacc. 74. Sall. Iug. 29,2. *audaciae satellitem atque administum* Cic. Cat. 1,7 (πρβλ. καὶ ἄνωτ. Quinct. 80 *administri et satellites Naevii*).

administra, ae, θ. (administer),

1. ἡ συνεργός, ὑπηρετής, ὑπηρετρια. Varr. l. 7,34. 2. *μτφρ.* θεραπευαίνεις, θε-ράπεινα. *multae sunt artes* (= *vir-tutes ἰδιότητες*) *eximiae huius ad-ministrae comitesque virtutis* Cic. Man. 36.

administratio, ōnis, θ. (administro), 1. παροχή βοήθειας, βοή-θεια, ἔξυπνότητις = *opera, auxi-lium*. sine administratione *homi-num* (ἄνευ τῆς συνεργίας, συνεργα-σίας, συμπαραστάσεως τῶν ἀνθρώ-πων) Cic. off. 2,12. Sen. ep. 73,10. Apul. Pl. 2,12. 2. διαχειρίσις, ἐπι-μέλεια = *curatio rerum magnarum et excelsarum... cogitatio atque administratio* Cic. inv. 2, 163 (πρβλ. κ. αὐτ. 118). *exitus -esque Brundi-sini portus impedire* (κωλύω, ἐμπο-

δίζω τὰς ἐξόδους τοῦ λιμένος τοῦ Βρενδ. καὶ τὴν διαχειρίσιν, τ. ἔ. τὸν ἔκπλουν καὶ τὸν εἰσπλουν εἰς τὸν λι-μένα τῶν πλοίων, τὴν ἐλευθέραν κί-νησιν καὶ χρησιμοποίησιν τοῦ λιμέ-νος) Caes. civ. 1,25,4. *rusticorum praediorum* (τῶν ἀγροτικῶν κτημά-των) Plin. ep. 6,30,4. *sacrorum -es* apud Aegyptios (ἱεροτελεσταίαι παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις) Macr. s. 1,20,11.

3. (δημοσία) διοικήσις, (δια)κυβέρνη-σις = *moderatio, gubernatio. rei publicae* *He. Ci. civitatis* Cic. rep. 1,44. *provinciae* Cic. ep. 2,13,2 (*pro-vinciarum* *Ta.*). *rerum publicarum* Cic. fin. 5,58 (off. 1,92. *Q.*), *belli* (διεξαγωγή) Cic. div. 2,12 κ. ἄ. Caes. civ. 2,12,1. Liv. 3,10,9 κ. ἄ. *Su.*, *re-rum militarium* Liv. 10,22,4 (πρβλ. *negotiorum castrensiū* *Am.*). — ΣΗΜ.: = *officium*. ἄσκησις δημο-σίου ὑπουργήματος, δημόσιον ὑπούρ-γημα, ὑπουργία. *officiis et admi-nistrationibus... non peccaturos praepone* (ἐν διὰ δυοῖν = προΐστημι [θέτω ἐπὶ κεφαλῇ] τῶν δημοσίων ὑπουργῶν τοὺς μὴ ἁμαρ-τήσοντας, τοὺς μὴ δεῖξοντας κακὴν διαγωγὴν) Tac. Agr. 19. *adminis-tratio venumdata* Amm. 30,9,3 πρβλ. Πλουτ. Πομπ. 44 ἀρχήν... ὤ-νιον). β) διοικήσις διαχειρίσις, διεύ-θυνσις (περιουσίας) Cic. Att. 11,3,2. *patrimonii* Sen. dial. 12,17,2. 3. διοικήσις (τοῦ κόσμου κατὰ νοῦν καὶ πρόνοιαν τῶν θεῶν). *mundi* Cic. nat. d. 2,76 (πρβλ. αὐτ. 1,2 καὶ 2,85-6. 4. (ἐπὶ διοικήσεως πραγμάτων) χειρι-σμός. *navis* (διοίκησις νεὼς) Liv. 34, 4,6. *aquae* (ἡ σκόπιμος, σύμφορος

διανομή [ρύθμισις] τοῦ ὕδατος Vitr. 9,9,10.

administrātivus, 3 ἱκανὸς πρὸς διαχειρίσιν, πρακτικὸς = actīvus (ἀντ. θεωρητικὸς intellectu contentus). ars (ἡ ῥητορικὴ πρακτικὴ τέχνη [κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν θεωρητικὴν]) Quint. 2,18,5.

administrātor, ὄρις, ἄ. (administro), διοικητής, διευθυντής, επιτετραμμένος τὴν διοίκησιν. belligerendi Cic. de or. 1,2,10. sol (προσωπ.) aetheriae flammae fons et administrator Macr. somn. 2,7,17. Ἰδ. καὶ ministrator.

ad - ministro, 1. **I. κυρ.** 1. ὑπηρετῶ, διακονῶ τινι (παρίσταμαι ὡς βοηθός, συμπαραστατῶ, ἵσταμαι πλησίον τινὸς ὡς βοηθός). vin (= visne) administrem? (sc. ad rem divinam, θέλεις νὰ σὲ ὑπηρετήσω πρὸς τέλεσιν τῆς θυσίας;) Plaut. Stich. 397 (προβλ. αὐτ. Epid. 418). necessitatibus administrandum erit [θὰ πρέπη νὰ ὑπηρετήσης εἰς τὰς ἀνάγκας, [νὰ ἐπαρκέσης εἰς τὴν ἔλλειψιν ὕλικου τίνος χρησιμοποιῶν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τι]) Vitr. 7,10,3. 2. παρατίθημι (πρὸς βρῶσιν), παραθέτω, προσφέρω = praebeo. mel... in secundam mensam administratur (εἰς τὰ ἐπιδόρπια προσφέρεται, παρατίθεται [σερβίρεται] μέλι) Varr. r. 3,16,5. **II. μτφρ.** 1. ἐν χερσὶν ἔχω, μετὰ χεῖρας ἔχω, χειρίζω (διαχειρίζομαι) ἐνεργῶ, διεξάγω = ago, gero. Rhet. Her. 4, 22. rem administrandam arbitror sine ullā mora et confestim gerendam censeo (ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ διεξαχθῇ τὸ ταχύτερον [ἄνευ βραδύ-

τητος] καὶ ἀμέσως νὰ ἐκτελεσθῇ) Cic. Phil. 5,31. Caes. g. 4,23,5. civ. 2, 8,1. 15,4. nihil in castris sine illo agi nihil administrari sine sollertia illius poterat (δὲν ἦτο δυνατόν [πλέον] νὰ πράττωσί τι ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἄνευ αὐτοῦ ἢ νὰ ἐνεργῶσι χωρὶς νὰ προσφεύγουν εἰς τὰ φῶτά του) Iust. 14,2,12. Liv. 24,8,7 (συγγερό). negotia (χειρίζομαι ὑποθέσεις) Colum. 12, pr. 8 (8,1,4: λαγοτροφεῖα). Μετὰ τοῦ ut: item administrandum est ut levant onus parietum fornicationes (ἀψίδες, θόλοι [καμάρες]) cuneorum Vitr. 6,8 (11),3. Ἀστειώς: laute... munus administrasti tuom (καλῶς [λαμπρὰ] ἐξεπλήρωσας τὸ καθήκόν σου [μὲ τὸ φαγοπότι σου αὐτό, στίχ. 591]) Ter. Ad. 764. 2. εἰδ. (ἐπὶ δημοσ. καθηκόντων) πράττειν τὰ κοινὰ, τὰ τῆς πόλεως διαχειρίζειν (διοικῶ, κυβερνῶ) = moderari, gubernare. rem publicam Gracch. or. (π. Gell. 11, 10,3). Liv. 3,42,1 (ἀλλὰ Liv. 23, 49,3 privata pecuniā [χρήμασι τῶν ἰδιωτῶν] res publica administrata est = ἡ πολιτεία ἐξυπηρετήθη, ὑπὸ τῶν πολιτῶν κατεβλήθησαν αἱ δαπάναι τῆς πολιτείας καὶ 30,41,9 ut quattuordecim legionibus eo anno centum navibus longis res publica administraretur = ὥστε ἡ δημοσία ἄμυνα νὰ ἐξυπηρετηθῇ, νὰ ἐξασφαλισθῇ) Vr. He Ci S. civitatem Ci, provinciam Ci Nb. Al. Su Ta. summam rerum (τὴν δικτατορίαν) Cic. S. Rosc. 91. curationem annonae (τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἀγορᾶς, τῆς εὐετηρίας [ἐν σπάνει σίτου]) Mon. An-

cyr. 1,33. ἐπ. bellum (διεξάγω πόλεμον) *He Ci NT* κ.ἄ. classem Caes. civ. 3,18,2. proelia... oppugnationes urbium et cetera belli *Ta* κ.ἄ.ἄ. — 'Επὶ ἰδιωτικῶν πραγμάτων: rem familiarem *Ci Se*. patrimonialia *Se*. 'Επὶ ἄλλων: divinā mente atque naturā mundum... -ari Cic. fin. 4,12 κ.ἄ. Sen. ep. 117,23. navis... privato consilio (ἰδιωτικῇ πρωτοβουλίᾳ) -batur Caes. civ. 3,14,2.

admīrābilis, e μΣ *Ci L* κ.ἄ. (admiror). **1.** γεν. προκαλῶν τὸν θαυμασμόν. **1.** (ἐπὶ καλοῦ), θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, θαυμασμοῦ ἄξιος, θαυμάσιος = admiratione dignus, homines... in dicendo admirabiles Cic. de or. 1,6. o clementiam admirabilem! Cic. Lig. 6. opus admirabile (τὸ ἔργον τῆς 'Αράχνης) Ovid. m. 6,14. quod omnibus gentibus -bile est visum Nep. Dio. 5,3 ἐπ. *L Ta Cu Pl Pl² Q VM*. — (ἐπὶ κακοῦ) παράδοξος, ἐκπληκτικὸς 'θαυμαστός' 'ἀπροσδόκητος'. admirabilem impudentiam audaciam temeritatem (ὡς τῆς παραδόξου τῆς ὑπερμέτρου...) Cic. Phil. 3,18 (fat. 38. Liv. 42,50,10. Iuv. 13,53 κ.ἄ. προβλ. κ. Cic. fin. 4,74. parad. 4. ac. 2, 136), crudelitas *VM*. **Οὐδ.** **admīrabilia**, ium, οὐ. τὰ 'παράδοξα' τὰ 'θαυμάσια' (πᾶν ὅτι εἶναι παρὰ τὴν κοινὴν γνώμην *contra opinionem omnium*). ut in terris mundoque admirabilia quae sunt (καθὼς τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τῷ οὐρανῷ θαυμαστά, καθὼς τὰ γήινα καὶ τὰ οὐράνια φαινόμενα) Cic. part. 56 (προβλ. καὶ Cic. nat. d. 2,90) Plin.

1 ind. 36,22. **2.** *l.l.* ὁητορ. (admirabile dicendi genus Quint. 11,1, 93) = 'παράδοξον' Cic. inv. 1,20. Quint. 4,1,40: genera porro causarum plurimi quinque fecerunt, honestatum, humile, dubium vel anceps, admirabile, obscurum: id est ἔνδοξον, ἄδοξον, ἀμφίδοξον, παράδοξον, δυσπαρακολούθητον.

admīrābilis, ātis, θ. (admirabilis), θαυμασιότης (τὸ εἶναι τινα ἄξιον θαυμασμοῦ), τὸ θαυμάσιον. quanta sit -as caelestium rerum atque terrestrium Cic. nat. d. 2,90. haec animi despicientia (περιφρόνησις) admirabilitatem (= admirationem) magnam facit (ἐπεγεῖρει [ξωηρόν] τὸ συναίσθημα τοῦ θαυμασμοῦ [= admirabiles facit τοὺς ἔχοντας τὴν περιφρόνησιν ταύτην]) Cic. off. 2,38 (προβλ. Cic. part. 81).

admīrābiliter, ἐπίρρ. μΣ ἄπαξ Cic. part. 17 (admirabilius). **1.** θαυμαστώς, θαυμασίως, μετὰ θαυμασμοῦ = admirandum in modum. Cic. opt. gen. 17. nat. d. 2,132. Att. 5,14,2. Quint. 9,2,29. Iust. 1,8,14. **2.** παραδόξως, παρὰ δόξαν, κατὰ τρόπον παράδοξον. nimis admirabiliter dicere Cic. Tusc. 4,36. -er (= contra opinionem omnium) urbes occupavit Iord. Rom. 294.

admīrandus, 3 (admiror), θαυμάσιος, θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος = admirabilis. res Varr. r. 2,4,12. homo Cic. de or. 1,76. vir (opera Phidiae, frugalitas) *Ci*, admirandum in modum *N*. -nda... levium spectacula rerum (μικρῶν πραγμάτων θαυμαστά θεάματα) Verg. g. 1,4.

multa... -ndo rerum successu tenuisse (πολλὰς ἐπιχειρήσεις εἶχεν ἀγαγεῖ εἰς πέρας [ὁ Φίλιππος] μετὰ θαυμαστῆς ἐκβάσεως) Liv. 42,11,8. Οδσ. **admīrandum**, ἰ, οὖ. τὸ θαυμαστὸν = miraculum. Varr. r. 2, 3,5. 2,5,14. Ἰδίᾳ κατὰ πληθ. Nep. Cato 3,4. Sen. ep. 114,12. Cicero in -ndis posuit... Plin. 31,12,51. Amm. 22,15,3.

admīrātio, ὄνις, θ. (admīror), θαυμασμός Ci κ.ἄ. 1. Μετὰ γεν. ὅποιμ.: hominum (Ciliciae civitatum, populi, vulgi atque turbae) Ci. ingenti omnium -ione L (ἐπ. hominum, hostium) κ.ἄ. totius Graeciae VM, hominum ac deorum Fl. Μετὰ γεν. ἄντκμ. (προσ. ἢ πράγμ.). -io dicentis (πρὸς τὸν ἀγορεύοντα) Cic. off. 2,48. propter Pythagoreorum -em Cic. Tusc. 4,3. Nep. Iph. 3,1. imbutus uterque quādam -e allerius (πλήρεις θαυμασμοῦ πρὸς ἀλλήλους, θαυμάζοντες ἀλλήλους [ἀλληλοθαυμαζόμενοι]) Liv. 21,39,7. viri (Scipionis) L κ.ἄ.ἄ. — ('Ἐπὶ κακοῦ) τὸ παράδοξον, κατάπληξις, ἐκπληξις. Cic. Mur. 68. 69. Phil. 1,7. div. 2,67. fin. 4,74. ad Br. 2,7,3. stupor omnis -e rei tam atrocis defixit (θάμβος ἐξ ἐκπλήξεως τόσον σκληρᾶς κρίσεως κατέσχε πάντας καὶ ἐκράτησεν ἀκινήτους) Liv. 3,47,6 (πρβλ. αὐτ. 1,29,3. 21,33,3), minor -io summis debetur monstis (μικροτέρα ἐκπληξις [ἐντύποισι] ὀφείλεται [γίνεται] διὰ μέγιστα ἐγκλήματα, μικροτέραν ἐκπληξιν αἰσθανόμεθα διὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα) Iuv. 6,646. —'Απολ.: Cic. Brut. 290 κ.ἄ. 2.

(ἐν. καὶ πληθ.) = res admiranda, miraculum. Rhet. Her. 3,14,24. graecae magnificentiae vera admiratio exstat templum Ephesiae Dianae Plin. 36,95 ἐπ. 10,80. 16,168. — Φράσεις: α) (aliquid) admiratio-nem habet (θαυμάζεται, κινεῖ τὸν θαυμασμόν) Cic. ep. frg. ad Brut. inc. 4. de or. 2,344. Vitr. 9,1,1. Quint. 8,3,6 κ.ἄ. β) = ἐγείρει ἐκπληξιν, προξενεῖ κατάπληξιν Cic. Phil. 1,7. — summam hominum -em excitare 'κινεῖν πάντας εἰς θαῦμα' ἐγείρω τὸν θαυμασμόν ὄλων, προκαλῶ τὸν γενικὸν θαυμασμόν) Cic. Brut. 327 (πρβλ. κ. alicui -em sui inicere [ἐμβάλλω τινὶ θαυμασμόν δι' ἐμὲ] Nep. Iph. 3,1). — admiratione affici (θαυμάζομαι) Cic. off. 2,37 = in admiratione esse Plin. 34,41. 35, 175 = -oni esse Apul. Plat. 1,3. ὅμ. Sen. ep. 33,1. Gell. 5,14,8. 6,14,10 (ἀλλὰ παρὰ τῷ Gell. 15,4,2 = εἶναι πρὸς ἐκπληξιν, εἶναι ἐκπληκτικόν). -em alicui movere κινῶ, προκαλῶ τὴν ἐκπληξιν, τὴν ἀπορίαν τινος Cic. Phil. 10,4. de or. 2,254. admirationis humanae in eo iuvene excedere (μτβ.) modum ([πολλὰ ἄλλα τοιοῦτον εἶδον] ὑπερβαίνουν τὸ μέτρον τοῦ ἀνθρώπινου θαυμασμοῦ [περιεργίας] ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου) Liv. 26,19,9. -io orta est non simul regressum (sc. esse) Hannibalem (μετ' ἐκπλήξεως εἶδον ὅτι ὁ Ἄνν. δὲν ἐπανῆλθε ταυτοχρόνως) Liv. 26, 12,3. -io Decium incessit (κατάπληξις ἐπέδραμε τὸν Δ.) quod pugnam non inirent Liv. 7,34,12. -ione sum adfectus quidnam accidisset (κατε-

πλάγην διερωτώμενος τί εἶχε συμβῆ) Cic. Att. 1,17,1. alqm in -ionem convertere (στρέφω τινά εἰς θαυμασμόν) Liv. 22,30,1 (in -ionem versus αὐτ. 2,13,8). est etiam -io non nulla in bestiis aquatilibus quae... (τὰ ὑδρόβια ζῶα παρουσιάζουσιν ὁσαύτως τι τὸ ἐντυπωσιακόν, τὸ ἀξιοπεριέργον) Cic. nat. d. 2,124 (πρβλ. καὶ admiratio = ἀντικείμενον ἐκπλήξεως Plin. 35,28).

admīrator, ōris, ā. (admiror), θαυμαστής, ὁ θαυμάζων. Ἀπολ.: (Sen. ep. 64,71) καὶ μετὰ γενικῆς. α) προσώπων: Latronis Sen. contr. 2,2,8. absentis Phaedr. 4,22,21. Pasitēlis (τοῦ Πασιτέλους, γλύπτου) Plin. 36,39. antiquorum Tac. dial. 19,1 (καὶ 21,9). Quint. 9,2,46. β) πράγματος: doctrinae *Ve*, virtutis *VM*, mundi (auri) *Se*, antiquitatis Quint. 2,5,21.

ad-mīror, 1 θαυμάζω (ὅ τι εἶναι μέγα), ἄγμαι (προσβλέπω μετὰ θαυμασμοῦ ἢ μετ' ἐκπλήξεως (πολλάκις ἢ σημασία τούτου κυμαίνεται μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐννοιῶν, πρβλ. ἄνωτ. admiratio). 1. Ἀπολ.: θαυμάζω, ἐκπλήττομαι. quid? admirati estis? Plaut. Amph. 89. admirantibus omnibus Cic. de or. 3,213 (πρβλ. Plin. ep. 2,3,10) κ.ἄ. admiratus (θαυμάσας, ἐκπλαγείς) quaerit ex perfugis causam Caes. g. 7,44,2 (Verg. A 2,796). admirante populo et rege dubitante Vitruv. 7 pr. 7 κ.ἄ. 2. alqd ἢ alqm: θαυμάζω. Pompei ingenium *Ci* (ingenia *Te*), solis exortūs cursūs occāsūs nemo admiratur Rhet. Her. 3,22,36. vir-

tutem (res gestas alicuius, brevitatem litterarum [ἐκπλήσσομαι διὰ τὴν βραχύτητα τῆς ἐπιστολῆς]) *Ci*. animi magnitudinem Nep. Them. 10,1. admīrans (μετὰ θαυμασμοῦ [σεβασμοῦ] ὑποκρινόμενος πρὸ τοῦ...) venerabile donum fatalis virgae (= rami aurei) Verg. A 6,408. — hunc ego non diligam non admirer? (νὰ μὴ τὸν θαυμάζω;) Cic. Arch. 18. *Sophoclem* scis quam admirer Cic. fin. 5,3. in hoc... Platonem Cic. de or. 1,47. alqm -ari atque adamare Nep. Dio 2,3. -ari et diligere Cic. Arch. 3. ἔ.ἄ. ac. 2,115. -ari et amare Cic. ep. 1,7,9. nihil -ari Cic. Tusc. 3,30. Hor. ep. 1,6,1 ('μηδὲν θαυμάζειν' τοῦ Πυθαγ., 'ἀθαμβία' 'ἀθανασία' 'ἀταραξία' τῶν Στωϊκῶν). — Aliquid de aliquā re ἢ de aliquō Cic. Mur. 39. Att. 9,12,2. Vitruv. 2,9,12. Col. 2,2,15. — Ἀκολουθεῖ α) πρότασις διὰ τοῦ quod + ὄριστ. ἢ ὑποτακτ.: ne hunc ornatum vos meum admiremini quod ego... processi (μὴ ἀπορεῖτε, μὴ ἐκπλήττεσθε διότι παρουσιάζομαι μετὰ ταύτην ἀμφίσειν) Plaut. Amph. 116. quod haerere in equo senex posset admirari solebamus Cic. Deiot. 28. Phil. 12,5. Cato 3. Caes. g. 6,42,3. Prop. 2,26,21. Ovid. m. 13,913. Mart. 3,69,1. Sen. ep. 81, 12. β) *accus. c. inf.*: hoc maxime admiratus sum... te... ausum esse Cic. Phil. 2,42. Nep. prol. 3. Caes. civ. 1,26,2. *Cu Pl. Q Ta Su. γ)* πρὸτ. ἔρωτ. (ἐνθα ἐνίοτε τὸ admīror = cum admiratione interrogo): ne quis sit admiratus (σπάνιος πρῆμ.

παρὰ Κικ. ἀντὶ ἐνεστ. *admiretur*)
cur ...ita seiungam (διατὶ οὕτω δια-
χωρίζω [τὰς ἀρετὰς]) Cic. off. 2,35.
Catull. 69,1. Hor. s. 1,4,99 κ.ἄ.
δ) si: *admirantur*... si *perspiciunt*
Cic. off. 2,36. si... erit ne sis *admi-
ratus* Cic. ep. 7,18,3 (l. καὶ ἀνωτ.).
Ovid. tr. 1,9,21. iam non *admiror*
si omnia nos... mala sequuntur (δὲν
ἐκπλήσσομαι, δὲν παραξενεύομαι ἂν
ὅλα τὰ δυσάρεστα...) Sen. ep. 60,1.
→ Περὶ τῆς παθητ. φωνῆς τοῦ *ad-
miror* l. *admiratio*.

ad-misceo, *mīscuī*, *mīxtum*
(κ. *mīstum* Co), 2. **I.** κυρ. **I.** μεί-
γνυμι (ἀναμειγνύω). α) 'Απολ.: *unā*
(sc. *feniculum* et *lentiscum*) *admi-
scēre* Cato agr. 117. Cic. Tusc. 1,
71. Varr. r. 2,11,7. Vitruv. 7,9,5.
Plin. 14,135. *admixto nitro* Tac.
h. 5,7 (πρβλ. Plin. 36,191). β) μετὰ
δοτ.: aut esse *admixtum* *dicun-
dum*st (πρέπει να παραδεχθῶμεν) *re-
bus* (τῇ ἑλῇ) *inane* ('τὸ κενόν') unde
initum primum (= *initium*) *capiat*
res quaeque movendi (= *motūs*)
Lucr. 1,382 (ἀλλὰ in *rebus* αὐτ. 569
καὶ 5,365). 'Ομ. Cic. Tusc. 2,26.
Liv. 6,40,12. γ) in + ἀφαιρ. Lucr.
ἔ.ἄ. Vitruv. 7,3,3. Col. 12,50. δ) in +
αἰτ. Lucr. 1,745. Vitruv. 9 pr. 10. Plin.
26,104. ε) cum aliquā re: Cato agr.
115,2. ς) ἀπλῇ ἀφαιρ. Lucr. 4,1247.
Cic. nat. d. 2,27. Caes. civ. 3,48,1
κ.ἄ. **II.** μίφρ. μειγνύναι, συγκεραννύ-
ναι. **1** (ἐπὶ πραγμ.) α) alqd: Plaut.
Cas. 222. nil mali *admiscēre* ('φλαυ-
ρον δὲ μὴδὲν εἶναι' Πλάτ. Τιμ. 30^Α)
Cic. Tim. 9. Tusc. 3,70. Lucr. 4,1085
κ.ἄ. β) alqd alicui rei: Cic. Tusc.

2,26. Ovid. ars 3,609. Ps. Sen. mon.
171 κ.ἄ. γ) alqd aliquā re (σπαν.):
Cic. rep. 2,7. Macr. s. 1,7,18. καὶ
in aliquā re (σπαν.) Cic. ac. 1,8. **2.**
(ἐπὶ προσ.) α) alqm ἀναμειγνύω (τὸν
ἀνακατεύω, τὸν ἀνακατώνω, τὸν μπερ-
δεύω) = *implicare* alqm alicui rei.
ita tu istaec (= ista) tua *misceto*
ne me *admisceas* (συνδύασε τὰ σχέ-
διά σου ἀλλὰ νὰ μὴ με ἀνομειξῇς ἢ
ἀλλὰ χωρὶς νὰ μ' ἀνακατώσης) Ter.
Haut. 783. *ilicet*. ne te *admisceas*
(ἀρκεῖ πλέον, ἢ ὑπόθεσις ἔληξε. Νὰ
μὴ ἀνακατεύεσαι) Ter. αὐτ. 975. Tre-
batium... meum quod isto (ἐπιτρο/
κῶς = ad istam rem) *admisceas* ni-
hil est (ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀγαπητόν
μου Τρεβ. δὲν ἔχεις κανένα λόγον νὰ
τὸν μπερδεύῃς εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐ-
τῇν) Cic. ad. Q. fr. 3,1,9. β) ὡς *i. l.*
στρατ. alqm alicui ἀναμειγνύω, ἐν-
σωματῶ, καὶ εἶτα προσθέτω, συνενῶ
= *adicio*, *adiungo* alicui. his An-
tonianos milites (τοὺς στρ. τοῦ 'Αν-
τωνίου) *admiscuerat* Caes. civ. 3,
4,2. 3,75,4 (πρβλ. Liv. 3,57,9 κ.ἄ.
Curt. 3,9,9. Luc. 3,94. Tac. κ.ἄ.

admisī, l. *admitto*.

admissārius, *iī*, ἄ. (*admitto* =
ὀδηγῶ, φέρω τὸ ἄρρεν πρὸς τὸ θῆλυ,
ἀντίθ. *submitto* ὑποβάλλω). **1.** (μετὰ
τοῦ *equus*, *asinus* κλπ. ἢ ἀνεν τοῦ
οὐσ.). ἐπιβήτωρ (ἀναβάτης, βίβαστής,
ὄχειντής, θούρης, κήλων, σοπορίτης,
ἄτι [βαρβᾶτος ἵππος]) Varr. 2,7,1
κ.ἄ. Col. 6,27,3. 10 κ.ἄ. Plin. 28,
217. **2.** (ἐπὶ ἀνθρώπων ἐκδεδιγημέ-
νων, ἀσώτων, ἀκολάστων), ἐπιβήτωρ.
Sen. nat. 1,16,2. Cic. Pis. 69 (l. *ad-
hinnio*). ad equas fuisti scitus (πε-

ρίφημος [ξακουστὸς] ὀχευτῆς) Plaut. mil. 1112.

admissee, ἰ. admitto.

admissiō, ὄνις, θ. (admitto). 1. τὸ ἐπιθόρνυσθαι, ὀχεῖα, βάτευσις (βά-
τεμα, πήδημα) = admissura (ἰ. ad-
mitto II A 2) *equorum* Var r. r.2,
7,1. 2. εἰσδοχή, πρόσδοδος, ἔντευξις,
ἀκρόασις πρὸς χαριετισμὸν ἰδιωτῶν
(Sen. ben. 6,33,4) ἰδίᾳ τοῦ *prin-*
ceps Plin. 33,41. *admissionum* fa-
cilitas Plin. pan. 47,3. *quidam* ex
officio -um (ὃ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς τε-
ταγμένος) Suet. Vesp. 14,2. *magi-*
ster -um (ὃ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀκρ.
τεταγμένος) Amm. 15,5,18 (καὶ ὃ
μετ' αὐτὸν ἐλέγετο *proximus* -um
αὐτ. 22,7,2). *cohors prima* -is (οἱ
πρὸς ἄμεσον ἀπ' εὐθείας ἀκρόασιν
παραδεκτοὶ ὑπὸ τοῦ *princeps* φίλοι)
Sen. clem. 1,10,1.

admissivus 3 (admitto). *aves*
(=quae consulentem iuberent τ.ξ.
οἱ συγχωροῦντες οἰωνοί, οἱ ἐπιτρέπον-
τες, οἱ οἰωνιζόμενοι αἱ σιόν ἀποτε-
λεσμα *aves*) Paul. F. 20,1 L. **δ.λ.**

admissum, ἰ, οὖ. (admitto), τὸ
πλημμεληθὲν (*Gloss.*), παράπτωμα,
ἁμάρτημα, πᾶν κακὸν (πονηρόν, ἀνό-
σιον, ἀσεβές) ἔργον ἢ πράξις, ἔγκλημα
(καθ' ἐν. καὶ πλθ.), συνών. *delictum*,
commisum, *facinus*, *crimen*. Cic.
part. or. 120. *Lu. O. L Su Ta*.
Suet. H. O. 444.

admissura, ae, θ. (ἐπὶ ἵππων,
ὄνων, κάπρων, ταύρων, χοίρων καὶ
ταῶνων). 1. ὀχεῖα (= *admissio*). -as
facere Varr. r. 2,4,8 κ.ά. Plin. 8,
164. Col. 6,27,3 κ.ά. *Apul. 7,16,9
(vñ [admissuram]). 2. *μνμ.* γενεὰ

(*ῥάτσα* ἵππων) = generatio. Stat. s.
5,2,24.

admistio, ἰ. admixtio.

ad-mitto, mīsi, missum 3. I.
(ἐπ)αφίημι (κάμνω ἢ ἀφίνω νὰ ὀρμή-
σῃ, νὰ ὑπάγῃ). A. *κνρ.* in hostem
equos (ἵππους ἐπαφιέναι τοῖς πολε-
μίοις) Liv. 25.19,3. 2,19,6. Cic. fin.
2,61. Ovid. ep. 1,36. καὶ μετφρ.
Ovid. am. 1,8,50. ars 1,40 κ.ά. *ad-*
missa rotā ἢ rotis Ovid. ars ξ. ἀ-
νωτ., 3,468 (ποιητ. = *admissis* ha-
benis Val. Fl. 6,303) πρβλ. ἐπ. *effu-*
sis rotis κ. *immissis* rotis ἐν πάσῃ
ταχύτητι Prop. 4,8,18. 3,9,58). *ad-*
misso passū (βήματι ταχεῖ) Ovid.
m. 1,532. *admissae iubae* (χαίτη
κυματίζουσα ἐκ τοῦ τριποδισμοῦ, ἐκ
τοῦ καλπασμοῦ) Ovid. am. 2,16,50.
amissae aquae (θεῦμα ὀρμητικόν,
ταχὺ) Ovid. ep. 2,114. B. *μετφρ.*
quod semel admissum, coerceri re-
primique non potest (τὸ ἀπαξ τεθὲν
εἰς κυκλοφορίαν [δημοσιότητα] δὲν
εἶναι δυνατόν νὰ περιορισθῇ καὶ νὰ
ἀνασταλῇ) Cic. fin. 1,2. II. ἀφίημι,
ἔω τινα ἵεναι, (εἰς)δέχομαι = *aditum*
permitto ἢ *praebeo*, ἀντ. *arceo*, *ex-*
cludo. A) *κνρ.* 1. Cic. ad Q: fr. 1,32.
domum Se, *domum* ad se alqm *N*,
in castra (in urbem) *L*. (ad alqm)
intrō Ter. Hec. 329. 337 Petr. 79,7.
in cubiculum Cic. Phil. 8,29. in ἡ
ad conspectum suum *Su*, *I*. horum
in numerum *N*, in rapinam (εἰς τὴν
διαρπαγὴν) rei publicae *Se*. alqm
ad consilium *Ci*, ad colloquium *C*,
ad eos honores *Ci*, ad id officium
(ἄξιωμα) *N*. apium (τὸ ἄπιον) ad
cibos (ὥς τροφήν τὸ μεταχειρίζομαι)

Pl., intra moenia hostes *Flor.* 'Απολ.: Verg. A 6,330. Hor. ars 5 (sc. εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου). Μετὰ δοτ.: Iovis arcanis admissus (γενόμενος δεκτὸς εἰς τὰς ἀποκρύφους σκέψεις τοῦ Δ.) Hor. c. 1, 28,9 (πρβλ. κ. Sen. H. O. 535. Luc. 2,353) καὶ απολ.: toto illum pectore admitte (sc. εἰς τὴν φιλίαν) Sen. ep. 3,2. 2. (ἐπὶ ζώων, ἰ. admissio, admissura): ἐπιθόρυνσθαι, δχεῖν (βατεύω, ἀφίνω τὸ ἄρρεν νὰ ἐπιβῇ ἐπὶ τὸ θῆλυ). *Vr. Co. Pl.* arietes onibus (δοτ.) admisit *Co*, equum equae *I*, Cleopatra sibi aspidem (ἀσπίδα, τὸν φαρμακερὸν ὄφιν) admisit *Eu*, *Su. B*) *μτφρ.* 1. ἀφίνω νὰ εἰσχωρήσῃ, νὰ φθάσῃ, δέχομαι. precationem (εἰσακούω τὴν παράκλησιν, δέχομαι, ἐνδίδω) *L* (= preces *Ta*), solacium *Pl*². admitte iocos (μάθε νὰ ἀκούῃς, νὰ δέχεσαι τὰ σκώμματα). *Μl.* nihil non modo ad animum sed ne ad aures quidem adm. (οὐ μόνον δὲν ἀκολουθῶ, δὲν δέχομαι ἀλλ' οὐδὲ θέλω νὰ ἀκούσω, οὐδὲ ἐπιτρέπω νὰ εἴπωσι) *L.* eas condiciones (ὄρους) vix auribus (δοτ., κατ' ἄλλους ἀφαιρ.) admittere *L* (πάντοτε auribus, ad aures ἐκφέρονται μετ' ἀρνήσεως ἢ ἀρνητικῆς ἐννοίας), lucem in thalamos (ἀφίνω νὰ διεισδύσῃ τὸ φῶς εἰς τὸν κοιτῶνα) *O.* longae barbae (δοτ.) mucronem (τὸ στόμα τοῦ ξυροῦ) *Iu*, admissum caeto nemus (δάσος μετὰ δένδρων πανυψήλων) *St.* 2. (παρα)δέχομαι νὰ γίνῃ τι, ἐπιτρέπω. α) = committo, perpetro. culpam (in sē) *Plaut.* Ter. κ.ἄ. scelera *Lucil.*, in sē facinus (καθιστῶ

ἐμαυτὸν ἐνοχὸν τολμηροῦ ἐγκλήματος) *He*, *Ci* κ.ἄ. καὶ ἀπλῶς culpam *P. Pr. L*, scelus *Ci N*, maleficium *Ci*, dedecus *Ci*, alqd in alqm *Ci*, *L* κ.ἄ., ne quid maculae in me (αἰτ.) admittam (ἵνα μὴ ἐπισύρω ἐναντίον μου, ἵνα μὴ περιπέσω εἰς...) *Ap.* β) δέχομαι. litem (ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ) *Ci*, religiones (εἰσάγω ἱεροτελεστίας) *Ci*, non admittit hoc veritas (δὲν ἀνέχεται, δὲν τὸ δέχεται) *Q*, exemplum (παραδέχομαι τοιούτου εἵδους προηγούμενον) *Tac.* h. 1,30. 3. *t.t.* οἰωνοσκ.: admittunt aves (ἰ. λ. admissivus) οἱ οἰωνοὶ ἐπιτρέπουσιν, ὑπὸσχοῦνται αἴσιον ἀποτέλεσμα *P L* (= aves rite admittunt *L*). → admisce (= admisisse) *Plaut.* *Mil.* 1287, admittier (= admittit) *Verg.* A 9,231. admissum iri *Liv.* 3,59,3.

admīxtio, ὄνις, θ. (admisceo), πρόσμειξις, ἐπίμειξις. *animus* (ἡ ψυχῇ) omni admixtione corporis liberatus *Cic.* Cato 80. nat. d. 2,117. *Apul.* *Socr.* p. 142 *Oud. Πλθ.* propter admixtiones *Varr.* r. 1,9,2. 'Εν χειρ. ἐνίστε admīstio.

admīxtus, (ūs), ἀφ. ū, ἄ. πρόσμειξις, ἐπίμειξις, nullō ū voluptatis *Macr.* s. 2,1,6. **ἄ.λ.**

admoderātē, ἐπίρρ. ἁρμονικῶς, ἑναρμονίως, προσηκόντως, συμμέτρως = accommodate. Μετὰ δοτ.: humanis rationibus (ταῖς ἀνάγκαις τῶν ἀνθρώπων) *Lucr.* 2,169. **ἄ.λ.**

admoderor 1. (?) **Plaut.* *Mil.* 1073 (νῦν moderari *Brix* αὐτ.).

admodum, ἐπίρρ. (ad+modum, πρβλ. adfatim, § 67) μέχρι τοῦ [ἀπαι-

τουμένου] μέτρον ἢ βαθμοῦ), ἐπιει-
κῶς, κομιδῇ (= ἐπαρκῶς, ἀρκούν-
τως), μάλα, πάννυ, ἐντελῶς, δλοτελῶς.

I. Ἀπολ. : Ἐν καταφατ. ἀποκρίσει =
prorsus, ita est, sic, oppidō. Cic.
leg. 3,26. Κυρίως παρὰ τῷ Πλαύτῳ
(σπανιώτ. παρὰ Τερεντίῳ) = κομιδῇ,
πάννυ (γε), μάλιστά (γε), ναι, ἀκριβῶς.
Plaut. Rud. 143 κ.ά. Ter. Hec. 458.
Phorm. 315. **II.** α) μετὰ ἀριθμη-
τικῶν : τοῦλάχιστον, τὸ πολὺ πολὺ,
περίπου = circiter, ad ἢ fere (ἀντίθ.
fermē L) : admodum centum et
viginti C, quingenti (περὶ τοὺς 500)
L. Cu. I. β) μετὰ λέξεων δηλωτικῶν
ἡλικίας : admodum infans Ta, puer
L. Ap. Io. adolescens, adulescen-
tulus Ci. N. (προβλ. μειρακύλλιον ὢν
κομιδῇ Δημ.), iuvenis Ta Cu, senex
Eu, praetextatus (= puer) F κ.ά.
γ) μετ' ἐπιθέτων : paucus (parvus,
parvulus, rarus, tenuis, exiguus,
angustus, levis, brevis, firmus,
multus κ.τ.τ.) Ci κ.ά. δ) μετ' ἐπιρρ. :
nihil (ὅλως οὐδέν), raro (ἀντ. sae-
pissime), obscure, tarde, lepide,
proprie, sero κ.τ.τ. Ci κ.ά. ε) μετὰ
δημάτων : = satis, plene μάλα, πολὺ.
diligere (amare, gaudere) Ci, exacto
admodum mense Februario (παρελ-
θόντος ὅλου τοῦ μηνὸς Φεβρ.) Liv.
43,11,9 κ.ά.α.

ad-moenio 4 (ad moenia [du-
cere] προοιτιχίζειν, § 70), περικαθῆ-
σθαι, περικαθέζεσθαι, περιστρατοπε-
δεύεσθαι (περιστρατοπεδεύω), ἀπο-
κλείω ἐντελῶς [μυλοκάρω], πολιορκῶ.
oppidum P. **2.** μτφρ. ἴστημι παγί-
δας, παγιδεύω, σκευωρῶ. quod ad-
moenīvi fabricas quot fallacias in

quaestione (πόσας πανουργίας [κν.
φάμπρικες] ἢ μηχανάς, πόσας ἀπά-
τας ἢ περιστροφάς ἐτεχνάσθηεν ἐν τῇ
ἐρευνῇ μου) Plaut. Cist. 540.

ad-mōlior, 4 **1.** ἀμτβ. (?) ἐντείνω
(κάμνω προσπάθειαν νὰ πλησιάσω)
ad hirundinum nidum (sc. manūs ?)
Plaut. Rud. 598. **2.** μτβτ. ἐπιβάλλω
τι. sacro manūs (εἰς ἀντικείμενον
λατρείας τὰς χεῖρας) Plaut. As. 570.
manūs alicui ἢ alicui rei Apul. m.
1,10,13. 6,10,12. imagini regis ma-
nūs (ἐπὶ τοῦ τεχνίτου) flor. 7,7.
(*Curt. 6,6,24. 8,10,24 nūn obmo-
liuntur καὶ obmolita... est).

ad-moneo, monuī, monitum 2
A) ἀναμνησκω (ὑπενθυμίζω), ὑπο-
μνησκω (τὸ καθῆκον κττ. νουθε-
τῶν) = moneo, commonefacio. **1.**
Ἀπολ. καὶ μτβτ. : Plaut. Mil. 537.
Ter. Andr. 953. Cic. S. Rosc. 70.
naturā admomente (κατὰ τὰς ὑπο-
δείξεις τῆς φύσεως) Cic. or. 178.
Occasio admonet (Plaut., tempus
Sall., ira L, ratio Sen.), recte nos
admonent Cic. de or. 2,83. liberos
verberibus Se. **2.** alqm alqd (κλασσ.
ἰδίᾳ κατ' αἰτ. οὐδ. hoc, id, illud,
quid, quod, multa [ὅπερ multa πα-
ραμένει ἐν τῇ παθητ. συντάξει] Cic.
nat. d. 2,116 [νουθετούμεθα], καὶ
σπανιώτ. eam rem [= id, Sall. Iug.
79,1], σπανιώτατα δὲ μετ' ἄλλης αἰ-
τιατ.) Te, Ci κ.ά. **3.** alqm de aliquā
re (σύνηθες) : de Ἀμαλθείᾳ quod me
admones Cic. Att. 2,7,5. 5,1,3. Man.
45. Tac. ann. 3,54,5. Suet. Cal.
43,1. **4.** alqm ad alqd ἢ in alqd
Cic. div. 2,134 ad thesaurum repe-
riendum. Suet. Claud. 39,3 (ἀμφοτ.

τάς συντ.). 5. alqm alicuius (rei) : alium egestatis alium cupiditatis suae Sall. Cat. 21,4. aeris alieni Cic. top. 5 (εἶναι παθητ. τοῦ admoneo debitorem), admonuit (sc. me) dominae Venus Tib. 1,5,40. patrii luctūs O, tanti viri res -uit S. patriae Cu. hora nos quietis monet (ὕπνου) Macr. s. 3,20,8. Σύντ. : α) μετὰ πλαγ. ἔρωτ. : admonendus quantus sit furor amoris Ci, humanis quae sit fiducia rebus -monet Verg. A 10,152. Liv. 45,22,14. β) μετὰ τοῦ quod (σπανιώτ.) : Amm. 22,8,37. γ) μετ' acc. + infin. : Rhet. Her. 2,2. Cic. Lig. 88. Arch. 29. Tusc. 3,60. Verg. A 6,292. Ovid. am. 3,8,29. fabella admonet (ὁ μῦθος δηλοῖ, διδάσκει ὅτι...) nihil agere quod non prosit Phaedr. 1,26,2 (καὶ fabella admonet = hortatur αὐτ. 3,17,13). B) παρακινῶ, προτρέπω, παρορμῶ α) εἰς τι (ἐπὶ πραγμάτων) : hortor, ἀντ. deterreo. Verg. g. 4,186. A 9,107. Hor. s. 1,6,125. Ovid. m. 6,150 καὶ ἐπὶ ἐμψύχων : Cic. Cael. 34. Ovid. m. 3,601. Tac. ann. 4,52,6. — Μτφρ. incitare : telo -uit biiugos (sc. equos) κεντρώνω, παροτρύνω τοὺς ἵππους) Verg. A 10,585. boves flagello Col. 2,2,26. verberibus muta (τὰ κτήνη, τὰ ζῷα) admonentur. β) μετὰ τοῦ τελικοῦ ut, ne (ἐπὶ ἐμψ. ἀψύχων) Ci x.ḃ. ἢ τοῦ quō (μόνον Hirt. b. g. 8,53,2). γ) μεθ' ἀπλῆς ὑποτακτ. : Cic. Tull. 17. Caes. g. 5,49,3. Nep. Phoc. 1,3. Liv. x.ḃ.

admonita, ὄrum, οὖ. παραίνεις, νουθεσία Cic. de or. 2,64. **ἃ.1.**

admonitio, ōnis, θ. (admoneō).

1. τὸ ἀνακαλεῖν εἰς τὴν μνήμην, ὑπόμνησις, ἀντ. oblivio. tanta vis admonitionis inest in locis (τοσαύτη ἐνυπάρχει ἐν τοῖς τόποις δύναμις ἀνακλήσεως εἰς τὴν μν., τοσαύτην ἀναμνηστικὴν δύν. ἔχουσιν οἱ τόποι) Cic. fin. 5,2 x.ḃ. **2.** νουθεσία, παραίνεις (ἢ πία παρατήρησις) συν. levis obiurgatio, castigatio, exprobatio. Cic. de or. 2,339 x.ḃ. (L. Ve. Su.) Se (συχν.). Ἐνίοτε = ἐπιτίμῃσις, ἐπίπληξις (μάλωμα). Suet. Aug. 39. **3.** ι.ι. ἱατρ. (ἐπὶ νοσημάτων) : ὑποτροπιασμός, ὑποτροπὴ (ἐπανεμφάνισις τῆς νόσου, ξανακόλημα). morborum Plin. 24, 158. doloris (ὑπαίσθησις, λείψα-πόνου) Plin. 25,88.

admonitor, ōris, ἃ. (admoneo).

1. ὁ ὑπομνησκων, ὁ ἀνακαλὼν εἰς τὴν μνήμην. admonitor non eges Cic. top. 5. αὐτ. epist. 9,8,1. **2.** ὁ παραινέτης, ὁ προτρέπων εἰς τι. -or operum Lucifer (ὁ Ἑωσφόρος, ὁ πρωῒνός ἀστήρ, ὁ αὐγερινός ποὺ κάμνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ σκέπτονται τὰς ἐργασίας τῆς ἡμέρας) Ovid. m. 4,664.

[admonitrīx], icis θ. ἡ παρέχουσα τὴν γνώμην *Plaut. Truc. 501 (vñn mala eram monetrix Bñch. Leo x.ḃ.ḃ.).

admonitum, ī. admonita.

1. admonitus, ī. admoneo.

2. admonitus, (ūs), ἄφ. -ū. ἃ. **1.** ἀνάμνησις. locorum -ū (οἱ τόποι ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν μνήμην) Cic. fin. 5,4. veteris -ū proverbii Ci, -ū noctis O. **2.** συμβουλαί, παραίνεσις. -ū amici Ci (Allobrogorum), meo

ἡ tuo -ū *Ci*, Attici *N*, Tuarii -ū *C.*, Tulliae *L*, -ū alicuius *Ta. Cu*.
3. παρακείμεσις = *adhortatio*. *lēvi* (ἀπλῇ) -ū *inflectit elephantum* *Cic.* *rep.* 2,67 (l. κ. *actus*), -ū (προτροπῇ, παρορμήσει) *haruspicum* *Cic.* *har.* 56.

admōram, admōrint, admōrunt, admosse, l. *admoveo*.

ad-mordeo, (momordi), *morsum* 2. **1.** κυρ. (ἐπι)δάκνω. *bracchia* (τῆς Κλεοπάτρας) *admorsa sacris colūbris* *Prop.* 3,11,53 (πρβλ. *Ovid.* *am.* 2,13,13). **Verg.* *g.* 2,379 (*P* κ. *Ribb.* *ad morsum* [l. κ. 2. *admorsus*]). **2.** ἐπιτίθεμαι πρὸς πορισμόν τινος πράγματος. *lepidum est triparcos homines... bene admordere* (εἶναι μεγάλη ἀπόλαυσις ἀνθρώπους εἰς ἄκρον φιδωλούς, φιλαργύρους [τσιγγούνηδες] νὰ ἀφαιμάσῃ τις χρηματικῶς [νὰ ἀπομυζῇ, νὰ τοὺς μαδάῃ]) *Plaut. Pers.* 267 πρβλ. κ. *αὐτ.* *Pseud.* 1125.

→ Πρkm. ἀρχαϊκός: *admemordit* *Plaut. Aul. frg.* 2 (π. *Gell.* 6,9,6).

1. admorsus, l. *admordeo*.

2. admorsus, ūs, ā. δῆξις (δάγκωμα) **Verg.* *g.* 2,379 (l. *admordeo*), *cruento* -ū *Sil.* 16,358.

admōtio, ōnis, θ. (*admoveo*), προσαγωγὴ, πλησιασμός. *digitorum* (ἡ κατὰ τὸν κιθαρισμὸν τοποθέτησις τῶν δακτύλων ἐπὶ τῶν χορδῶν, δακτυλοθεσία, δακτυλισμός) *Cic. nat. d.* 2,150 (πρβλ. *αὐτ.* *Brut.* 200).

admōtus, l. *admoveo*.

ad-moveo, mōvī, mōtum 2. **1.** προσκινῶ, θέτω ἢ βάλλω τι εἰς κίνησιν (κάμνω τι νὰ προχωρήσῃ), προσά-

γω, προσπελάζω, πλησιάζω τινὰ ἢ τι (*ἀντ.* *amoveo* ab κ. *removeo* ab [l. *Rhet. Her.* 3,32], *aufero* ab [*Plaut. Mil.* 1335]). *Γεν.* κ. *μτφρ.* α) μετὰ τῆς *ad*: *brassicam* (καράμβην) *ad nasum* *Cato*, *agnum* *ad matris mammam* *Ve*, *fasciculum* (ἀνθέων, μπουκέτο) *ad naris* *Ci*, *reticulum* (δίκτυον μικρὸν ὑπὸ τὸν βραχίονα μετ' ἀρωματικῶν οὐσιῶν) *sibi* *ad naris* *Ci*, *auris* (τὰ ὄτια) *ad voces* *Ci*, *mentem* *ad voces* (δίδω προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα) *He.* *pecuniam* *ad naris* (δσφραίνομαι τὸ νόμισμα [μὴ τυχὸν φανερώνη τὴν ἐκ Βεσπεσιανῶν εἴσπραξίν του]) *Suet. Vesp.* 23,3. *ad ora* *cibos* *Pl.* β) μετὰ *dot.*: *ferrum* *iugulo* (*pectori*) *Ta*, *capiti* *suo cultros* (*sc. tonsorios*) *Plin. ep.* 7,27,12, *manum* *labris* (τοῦ προσκυνῆσαι ἔνεκα) *Ap.*, *labra* *poculis* *Verg.* (*poculum* *labris* *Pl² VM*), *fidibus* (εἰς τὴν λύραν) *manum* *Ci* (l. *admotio*), *diadēma* *capiti* *Su*, *lanae* *manūs* (ἐργάζομαι τὸ ἔριον) *Cu*, *angues* *curribus* (ζευγνύναι ὄφεις ὅφ' ἄρμα) *O.* *preces* *alicui* (χορῶμαι δεήσεσι, ἀποτείνω παρακλήσεις πρὸς τινά) *Ph. L Cu*, *preces* *suppliciter* *admotae* (ταπειναί) *Cu.* *dentibus* *alqd* (ἐπὶ φαρμάκον) *Ce*, *manūs* ἢ *manum* *operi* (ὥς συνεργάτης) *O*, *Pl.*, *manūs* *nocentibus* (τιμωρῶ τοὺς ἐνόχους) *L*, *admovent* *manūs* *vectigalibus* *populi Romani* (βάλλω χεῖρα [βάζω χεῖρ] ἐπὶ τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων) *Cic. l. agr.* 1,11 (= *auferre vectigalia conantur*). δ) προσάγω, μετέρχομαι, προστρέχω εἰς..., ἐπιταχύνω. *aurem* (ἀκροῶμαι) *Ci*, *mentes* (προσέχω,

εἶμαι προσεκτικὸς) *Ci*, blanditias (προστρέχω εἰς τὴν δύναμιν τῆς κολακείας) Ovid. m. 6,631. medicos (καλῶ ἰατροὺς) *Su.*, diem leti (καθίστω [δι' αὐτοκτονίας] πλησιεστέραν τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου μου, τερματίζω τὸν βίον μου) *Cu* (= alicui fatum *Se* πρβλ. κ. *admotus supremis* προσεγγίζων τὴν ὥραν τοῦ τέλους του Tac. ann. 12,66,2 κ. 6,50,3), mors Agrippae *admovit* propius Neronem Caesari ἔφερε πλησιέστερον, συνεφιλίωσε τὸν N. πρὸς τὸν Αὔγουστον) *Ve*, calcaria ἢ stimulos alicui -ēre (ἐγείρω τὸν ζῆλόν τινος, παροτρύνω τινά) *Ci*. Romanus serus (βραδύς δηλ. βραδέως) Graecis *admovit* acumina chartis (τὸ τάλαντόν του [i. acumen] = litteris Graecis incubuit) Hor. ep. 2,1,161. **2.** *t.t.* στρατ. 'προάγειν' προσελαύνειν μετὰ στρατοῦ = adduco exercitum *Ci* S. legiones *Hirt. g.* copias *b.* *Afr. L.* κ. ἄ. ἄ. castra (signa) τὰς σημαίας) *L* *Si* καὶ ἄνεν ἀντικειμ. iam *admovebat* (sc. copias ἀλλαχοῦ τὸ πλῆρες αὐτ. 9,1,27 Alexander *admovebat* copias) rex Curt. 2,4,29. Πολιορκητικὰς μηχανὰς καὶ ἄ.τ. *scalas moenibus* (δοτ. *Ta*), *machinam Ci*, -hoc opus (sc. *musculum* [εἶδος χελώνης l. λ.]) *ad turrim hostium aris* (pecus aris) *V*, *tauros templis O.* *admotae hostiae* (sc. aris) *Ta*. — *t.t.* ἰατρ. χοῶμαι, λαμβάνω. herbas *O.* remedia *Se*. **3.** ἄγω τινά εἰς τι (ἀνώτερον), ὑψῶ, προάγω. *Drusum summae rei* (ὑπέδειξεν ὥρισεν ὡς διάδοχόν του) Tac. ann. 3,56,5. *in idem fastigium* (sc. dignitatis) *Cu.*, *ad*

curam rei publicae (ἐπιφορτίζω, ἀναθέτω τινὶ τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους) *Su.* **4.** ἐμβάλλω, προσενῶ, ἐπιφέρω. *terrorem* (*metum*) *L*, *subitum desiderium patriae* (ἐμπνέω τὸν πόθον τῆς πατρίδος). Ἡ *μηχ. admotus* ἔχει ἐνίοτε τὴν σημασίαν τοῦ ἐγγὺς ὠκοδομημένος, γειτονικὸς (Varr. r. 1,13,2. Curt. 5,1,26. Iuv. 10,148 πρβλ. καὶ Cic. rep. 2,5). — **admōtum**, ἱ, οὐ. κυρ. κατὰ πλθ. = τὰ πλησίον (κείμενα): *prope admota non cernere* (μυωπάζειν, ἀντιθ. *longinqua contueri*) Plin. 11,142.

→ *admōrunt* (= *admovērunt*) Verg. A 4,367. Ovid. Ib. 236. *admōram* Prop. 3,3,5. *admōrat* Ovid. am. 3,8,38. *admōrint* Ovid. P. 3, 7,36. *admosse* Liv. 38,45,3.

ad-mūgio 4 (ἐπὶ ζώων) μυκῶμαι, ἐκβάλλω μυκηθμούς). *admugit femina tauro* (δοτ., ἀνταποκρίνεται [ἐρωτικῶς] ἡ δάμαλις τῷ ταύρῳ) *femina* (= equa ἢ φορβάς) ...*adhinuit* (χρεμετίζει) *equo* (δοτ.) Ovid. ars 1,279.

admūnio, ἱ. *admoenio*.

admurmuratio, ὄνις, θ. **1.** ψιθυρισμός, θόρυβος ἐπιδοκιμασίας, ἐπιδοκιμασία. *grata -io Ci*. *divina -io* (προφητικὴ) *Ci*. Πλθ. *secundae -ones senatus Ci*. **2.** θόρυβος ἀποδοκιμασίας, ἀποδοκιμασία. Cic. Pis. 31. Manil. 37.

ad-murmuro 1. προσψιθυρίζω (μετ' ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀντιθέτως): Cic. Verr. 5,41. Att. 1,13,2. Ἀπροσ.: *cum esset admurmuratum* (ἀκουσθέντος δυσμενοῦς θορύβου) Cic. de or. 2,285. — Ἰδ. καὶ *acclamo*.